

hajózható, az idő olyan
erővel zubog ott át,
mint egy duzzasztógát
turbínájában.
5 Vajon miféle energia
szabadul fel a halál után?
6 Mert az élet az úgy
sugároz, mint egy kilyukadt
atomerőmű.
7 Minden meg fog változni.
Téged dicsérni
hadd kapcsoljak be
egy folyton kibír-
hatatlan zenét
sugárzó rádióadót.

Szabó Imola Julianna

ZSÁLYACUKOR

Pont olyan magas volt képzeletben, mint az a szekrény. A kopott fiókjaival és azzal a furcsa dohos szaggal, ami sokkal idősebb volt, mint Budapest. Abban tartotta a nagymama a féltve őrzött cukrot. A zsályailatú mázast, amely mindig úgy ragadt a fogra, mint a szomorúság, amit olyan nehéz lekapargatni. A fogak pedig nem nőnek újra. Ha elveszítetted, akkor már örökre elmentek. A nagymama tudta ezt. Sohasem adott belőle. Magából se sokat. Távol tartotta a kezét, és valamit ott a mellkasa tájékán is. Kerítések és árkok voltak benne mindenütt. És mintha nem is annyi lett volna, amennyit élt, hanem mintha legalább azzal a szekrénnel lett volna egyidős. Nála kellett vasárnap ebédelni és néha még aludni is. Utálta azt a gyermekien ördögi szempárt, ami tuszkolta az ételt minden mondattal. Hazafelé rendszerint már émelygett, de apa valahogy nem akarta látni ezt. Mindig legyintett rá. Legyintett arra is, ahogy a nagymama elzárta magától őket. Pont, mint a cukrot, amit egyszerre volt bűn és élvezet megízlelni. A nagymama mást is tartott ebben a szekrényben. Annak valahogy nem zsályailata volt. Sokkal inkább olyan volt, mint a megposhadt gyümölcsle. Párlatos fájdalom. Áradt a pórusai-ból és a fogai közül. Gyűlölte, ha így puszilja meg. Olyankor mintha ráragasztotta volna azt a bűdös magányt. Mert az ragadósabb volt még a cukorkánál is. A nagymamához pedig úgy hozzátapadt, hogy már nem lehetett róla leszedni. Még ő sem tudta. Pedig ő volt állítólag a szeme fénye. Az egyetlen unokája. A fényt azonban még sose látta sehol, nemhogy a nagymama szemében. Apa mindig dühös lett, ha beszélni kellett vele. Már piros lett, ha csak arra gondolt, hogy vasárnap menni kell. De mégiscsak így illik. Hiszen mégiscsak az anyja. Ehhez túl gyerek volt, hogy megértse, de lehet, hogy nem is akarta. A nagymama pedig sorra nyitogatta a szekrényt. De csak egy korty erejéig, majd suty-

tyomban be is csukta. Már rég nem látta őket, és nem is gondolta, hogy látják az egészet. Az ebédek pedig egyre íztelenebbek vagy sósabbak lettek. Mindig a szemére fogta, hogy már nem jól lát, miközben a szavak kacskaringósan szédelegtek a szája körül. Apa egy idő után feladta. Van olyan küzdelem, aminek se eleje, se vége. Furcsa, ahogy a fájdalom szétharapja a testet. Apránként és finoman, hogy minél hosszabban tartson az ízelet. A nagymama egy idő után már a szekrényben élt. A ki nem főtt álmok és a sziluettek lassú táncában, a megszáradt tészták és a romlott főzelékek között. Nem volt már benne semmi új. Csak régi. Csak azelőtti. Apa meg szótlan nézte a ráncokat, a sárga színeket, és falta a szétégett húst. Nem értette, hogy miért nem lopják el a szekrényt, miért nem vesznek neki másikat. Ha megkérdezte, apa zavartan és nedves tenyérrel terelte el a kérdést. Csendesesen és szertartásszerűen nézték, ahogy hétről hétre fogy a remény. A szekrény pedig úgy roskadt össze, mint ősszel a kiszáradt fák. Már nem volt, ami megtartsa, nem volt, ami összefogja. A konyha meg úszott a magányszagú és fájdalmas lében. Szilánkok és tócsák feküdtek mindenütt. Csak a cukros doboz volt még mindig zárva. Olyan szorosra, hogy nem lehetett már kinyitni.

APÁMMAL

Az asztalon feküdt. Napok óta. Megdermedt magányban. Tudtam, hogy benne élsz. Gyerekkoromban is így képzeltem. Gyúrtam, gyúrtem és ujjamat fúrtam a hasába. Hátha megszületsz. Hátha élém állsz, és nem mész már el sehova. Szürke gyurma, szagos anyag. Testmelegre hevített apa vagy. Gyufakarral és gemkapocs lábbal. Kupakfejű gyurmasrác, bajusztalan mosollyal. Ilyennek gyúrtalak sok reggelen. Dobozba tettelek, és vártam, hátha lesz valami, ha más nem. Meghalsz újra. Eltűnsz. Nem lesz már gyurmám sem. De a testmeleg, pont, mint az élőknak a bőre, ami szinte lüktet. Heteken át néztelek. Az ablak árnyéka megrajzolta a vállad, az orrod, és mintha még az öregség is rád karcolta volna mély vonásait. Pedig nem láttalak se ráncosan, se görnyedt háttal. Se gyerekeknek, se vidámnak. Csak felnőtteknek. Csak télnak, a kietlen szirteken. Ahogy hullik belőled az élet, mint a hópelyhek a kabátszélen. Nekem csak ennyi maradt. Ez is egy évszakig. Avékony hátad, a hosszú lábad. Izzadt tenyeredben a párlat. A gyurmám kisujjmagas, és nincsen haja. Néma, de talán nem süket. Hátha hallod, amit minden este mondok neked. Betűtlen szavakat. Nem alszik, és nem eszik. Mintha sírna. Lehet, hogy csak az eső odakintről, talán vágyik a szabadságra. Egyre hidegebb. Pedig szívet is gyúrtam a mellébe. De mintha már nem lenne se teste, se emléke. Csupán anyag. Magam alkotta halál. A tested pont így hűlt ki. Ilyen finoman és lassan. Lehullott gyufaszál, elgurult kupak. A szív szúrható, a test elolvad. Hetekig élt. Láttam rajta az árnyakat. A szoba színeit, a fényeket. Ahogy álmos vagy éppen mereng. Testmeleg gyurma. Napokig élt velem. Aztán jöttek a hideg napok, a téli reggelek. Az emléked mintha átrajzolta volna a színeket. Egyre kisebb lett, te meg egyre nagyobb. A fájdalom hidege mindent megmarkolt. Ő még egy ideig mintha tartotta volna magát. Aztán mintha a hó. Mintha az eső. Elhagyott, mint egy kihűlt kő. Gyurma apa megdermedt teste. Kőhideg emlék a tenyeredben.